

Паниум — Рақами нӯҳ

Хати чорум

Jeff Pippenger

2025-04-01

Ва подшоҳи ҷануб ба ҳашм омада, берун хоҳад шуд ва бо ӯ, яъне бо подшоҳи шимол, ҷанг хоҳад кард; ва ӯ лашкари бузургеро ба майдон хоҳад овард; аммо он лашкар ба дасти вай супурда хоҳад шуд. Ва ҳангоме ки ӯ он лашкарро несту нобуд кунад, дилаш мағрур хоҳад шуд; ва даҳҳо ҳазор касро сарнагун хоҳад кард; аммо аз ин қувват нахоҳад гирифт. Дониёл 11:11, 12.

Оятҳои ёздаҳум ва дувоздаҳум пирӯзии Путинро бар Украина ва Иттиҳоди Аврупо, инчунин оқибат ва паёмдҳои барои Путин баъд аз пирӯзии ӯ дар ҷанги Украина нишон медиҳанд, чунон ки ин бо Птолемей дар пирӯзии ӯ дар Рафия дар соли 217 то милод ва ҳалокати ӯ дар ояти дувоздаҳум таҷассум ёфтааст. Мавзӯи ин оятҳо бархостан ва сукути подшоҳи ҷануб аст.

То ин ҷо мақолаҳо мавзӯҳои асосии хатҳои нубуввати боби ёздаҳумро муайян мекарданд. Пеш аз он ки мо дар боб ба пеш равем, ояти ёздаҳум ба андаке вақти бештар ниёз дорад. Дониёл 11:11 бо Ваҳй 11:11 мутобиқат мекунад.

Ба баъд аз се рӯз ва ним Рӯҳи ҳаёт аз ҷониби Худо ба онҳо дохил шуд, ва онҳо бар поҳони худ истоданд; ва тарси бузург бар онҳое афтод, ки онҳоро медиданд. Ваҳй 11:11.

Соли 2023 ду шохиде, ки ҳайвони аз ҷоҳи беҳад баромада онҳоро кушта буд, бар пойҳои худ истоданд. Шаҳодати шохӣ ҷумҳуриҳо аз соли 2015, бо эълони Доналд Трамп дар бораи номзад шудан ба мақоми президентӣ, оғоз ёфта буд; ва дар соли 2020 аждаҳо, ки дар ҷаҳон аз ҷониби глобалистҳо намояндагӣ мешуд, ва глобалистҳое, ки ҳизби демократ ҳастанд, дар якҷоягӣ бо глобалистҳои ҳизби ҷумҳуриҳо (RINO's), интиҳоботро дуздида, Ҷо Байденро барқарор карданд; ва ба ин тарз, Доналд Трампро дар кӯча куштанд. Шохӣ протестантӣ, ки аз ҷониби хизмати Future for America намояндагӣ мешуд, ба воситаи паҳн кардани пешгӯии ғалате, ки ҳамлаи Исломо бар зидди Нашвилл тавсиф мекард, кушта шуд. Соли 2023 ҳам шохӣ ҷумҳуриҳо ва ҳам шохӣ протестантӣ эҳё гардиданд. Ояти ёздаҳум оғози ҷанги Украина аз соли 2014 ва баъд аз он то пирӯзии ниҳони Путин ва Русияро муайян мекунад.

Ояти ёздаҳум санҷиши аёнӣ аст, ки барои адвентизм дар маҷмӯъ дар доварӣ ба авҷи худ мерасад, инчунин барои онҳое низ, ки нури 9/11 ва фаро расидани войи сеюмро пазируфтаанд; аммо пеш аз ҳама он барои касонест, ки дар назди нури нубуввате, ки аз моҳи июли соли 2023 ба таври тадриҷӣ кушода шуда буд, масъул дониста хоҳанд шуд.

Роҳбарии Адвентизм дар соли 1989 аз назар гузаронида шуд, чунон ки инро таваллуди Масеҳ дар он давраи нубувватӣ рамзӣ нишон медиҳад. Ҳангоми таъмиди Масеҳ Ӯ ба даъват кардани шогирдон оғоз намуд, ки онҳо «асос»-и Калисои Масеҳӣ буданд; ҳамин тавр 9/11-ро рамзӣ нишон дода, вақте ки бо омадани Илом, войи сеюм, Худованд қавми Худро

боз ба роҳҳои кӯхони Ирмиё ҳидоят кард, ки онҳо асосҳои Адвентизмро ифода мекунанд. Дар 9/11 доварии зиндаҳо аз хонаи Худо оғоз ёфт, ва Адвентизм нури фариштаи Ваҳй боби ҳаҷдаҳо ҳамон андоза яқин рад кард, ки яҳудиён Исоро ҳамчун Масеҳ рад карданд. Онҳое ки нури фариштаи Ваҳй боби ҳаҷдаҳо қабул карданд, баъдан ба воситаи ноумедии 18 июли соли 2020 озмуда шуданд.

Дар моҳи июли соли 2023, нури Дониёл боби ёздаҳ, ояти ёздаҳ, хати берунаи ҳақиқати ҳозираро муайян мекунад. Он нур оид ба иҷрошавии берунии пешгӯёна, ки дар ояти ёздаҳи Дониёл боби ёздаҳ ёфт мешавад, ба бокирагони эҳёшуда дар ояти ёздаҳи Ваҳй боби ёздаҳ кушода гардид. Ваҳй таърихи дохилиро муайян мекунад, ки Дониёл онро ҳамчун таърихи беруна мекушояд.

Онҳое ки нуреро, ки аз моҳи июли соли 2023 оғоз ёфта буд, баррасӣ кардаанд, ду синфи ҷудогонаеро намоёндагӣ мекунанд, зеро аллакай касоне буданд, ки пас аз июли соли 2023 замоне яққоя роҳ меафтанд, вале акнун дигар яққоя роҳ намеравад. Доварӣ тадриҷӣ аст, ва аз 9/11 оғоз намуда, ба калисои Адвентистони Рӯзи Ҳафтум «вақт барои тавба» дода шуд, то аз рад кардани «қоидаҳои тафсири нубувват, ки аз ҷониби Миллер ва ҳамкорунаш пазируфта шуда буданд», тавба кунад, ки онҳоро аз соли 1863 сар карда ба таври тадриҷӣ рад кардаанд. Аз 9/11 то 18 июли соли 2020 ба калисои Адвентистони Рӯзи Ҳафтум охири ғурсати вай барои тавба дода шуд, ва дар он лаҳза онҳое ки дар эълонии Нашвилли соли 2020 иштирок карда буданд, озмуда шуданд. Дар моҳи июл, марҳилаи ниҳонии поксозӣ бо ояти ёздаҳуми боби ёздаҳум дар китоби Дониёл ва Ваҳй тасвир шудааст.

Дар ҳамин раванди имтиҳон санҷиши дуввуми се санҷиш ба анҷом мерасад. Санҷиши дуввум санҷиши биноиш, ки пеш аз он санҷиши иштиҳо меояд ва он бо санҷиши сеюм анҷом меёбад, ки бар хилофи ду санҷиши пешин, як санҷиши муҳак мебошад. Вақте ки бокирагон дар нисфи шаб аз даъвати «Инак, Домод меояд» бедор мешаванд, як гурӯҳ рағбани заруриро дорад ва гурӯҳи дигар талаф меёбад. Миллериён айнаи ҳамин таҷрибаро ба ҷо оварданд ва бо ин онҳо фаҳмише ҳам аз хатти берунии нубувват ва ҳам аз хатти дохилии нубувват зоҳир намуданд.

Вақте ки онҳо паёми фариштаи дуҷумро бо шинохтани калисоҳои афтодаи протестантӣ ҳамчун духтарони Бобил эълон мекарданд, онҳо паёме эълон мекарданд, ки берун аз таҷрибаи ҳуди онҳо буд. Барои он ки паёми Нидои Нисфишабро эълон намоёнд, аввал мебоист худро ҳамчун он бокирагоне бубинанд, ки дар замони таъхир қарор доштанд. Дар ояти ёздаҳи ҳам Дониёл ва ҳам Ваҳй, боби ёздаҳ, паёмҳои дохилӣ ва берунӣ ҳамчун ҳақиқати ҳозира аз моҳи июли соли 2023 ошкор карда шуданд.

Дар боби якуми Дониёл, санҷиши дуҷум ва аён он буд, ки онҳо чехраҳои Дониёл ва се ҷавонмарди шоистаро аз ҷиҳати «намуд» зеботар ва фарбеҳтар аз онҳое ёфтанд, ки аз таъоми Бобил меҳӯрданд. Дар боби дуҷум, санҷиши аён ҳамчун як санҷиши нубуввати тасвир мегардад, ки талаб мекунад паёми ниҳон ба дурустӣ тафсир шавад, ки дар ниҳоят маълум мегардад ҳамон ҳайкали подшоҳӣ мебошад, ки дар нубуввати Китоби Муқаддас омадаанд. Бобҳои якум, дуҷум ва сеюми Дониёл фариштаи якум, дуҷум ва сеюми Ваҳй боби

чордахумро намояндагӣ мекунамд.

Фариштаи дуҷуми Ваҳӣ боби чордахум ба паёми берунии таърихи миллерӣ мурочиат мекунад, ва боби дуҷуми Дониёл низ ба хати берунӣ бо ҳайкали даррандагони таърихи нубувватӣ мурочиат менамояд. Озмоиши визуалӣ дар боби якум бар Дониёл ва се ҷавонмарди шоиста асос ёфта буд, ва бинобар ин хати дохилӣ мебошад. Хатҳои беруниву дохилии нубувват, ки бо ҳаммонандии бобҳои якум то сеҷуми Дониёл бо се фариштаи Ваҳӣ боби чордахум муаррифӣ шудаанд, боз як шоҳидеро ба вучуд меоранд, ки паёми фариштаи дуҷум дар миёни миллериён иҷро гардидааст.

Миллеритҳо ҳангоми иҷрои эълони Нидои Нимашаб ҳам паёми зоҳирӣ ва ҳам паёми ботиниро мавъиза карданд. Паёми зоҳирии онҳо фариштаи дуҷуми Ваҳӣ боби чордах буд, ва ба ин тарз паёми миллеритҳо бевосита бо фариштаи дуҷум ва ҳайкали Дониёл боби ду пайванд меёбад. Он ҳайкал салтанатҳои зоҳирии пешгӯии Китоби Муқаддасро аз Бобили воқеӣ то Бобили муосир, ки дар поёни замони муҳлати имтиҳони инсон ба анҷоми худ мерасад, намояндагӣ мекунад. Миллеритҳо боз бо паёми зоҳирии Бобил пайваست мешаванд. Имтиҳони рӯёии Дониёл бар ғизо асос ёфта буд, ки ӯ интиҳоб кард бихӯрад, ва фариштаи аввали Ваҳӣ боби даҳ, ки нозил шуда, як пой худро бар замин ва пой дигарашро бар баҳр гузошт, китобчаи кушодае дошт, ки ба Юҳанно амр карда шуд онро бихӯрад. Фариштаи аввал бо иштиҳо ифода мешавад ва аз паси он як имтиҳони рӯёӣ меояд. Имтиҳони рӯёӣ ҳам хати ботинӣ ва ҳам хати зоҳирии ҳақиқатро дар бар мегирад.

Ояти ёздаҳуми Дониёл ёздаҳ, дар баробари ояти ёздаҳуми Ваҳӣ ёздаҳ, озмоиши дугонаи биниширо намояндагӣ мекунад. Ин озмоиш ба озмоиши ҳалқунанда анҷом меёбад, вақте ки бокирагон ошкор месозанд, ки оё равшан доранд ё не. Он зоҳиршавӣ андаке пеш аз баста шудани давраи муҳлат дар қонуни якшанбегӣ дар Иёлоти Муттаҳида руҳ медиҳад. Баста шудани давраи муҳлат дар қонуни якшанбегӣ ба воситаи 22 октябри 1844 тимсол шуда буд. Каме пеш аз 22 октябри 1844, дар 17 августи 1844, миллериён паёмро чун мавҷи азими обӣ дар саросари соҳили шарқии Иёлоти Муттаҳида паҳн карданд.

Соли 1989 вақти охир аст, вақте ки китоби Дониёл кушода шуд; ва ҳангоме ки китоби Дониёл кушода мешавад, ҳамеша афзоиши дониш ба вучуд меояд, ки ду табақаи парастешкунандагонро ба вучуд меоварад. Соли 1989 нахустини он се аломати санҷишист, чунон ки бо омадани фариштаи аввал дар соли 1798 рамзӣ нишон дода шудааст. Вақте ки фариштаи аввал 11 августи соли 1840 нозил шуд, ӯ фӯрӯд омадани фариштаи Ваҳӣ боб 18-ро дар 9/11 рамзӣ нишон дод. Ноумедии аввали таърихи миллериён омадани фариштаи дуҷумро нишон дод ва 18 июли соли 2020 ва оғози вақти таъхирро рамзӣ пешнамоӣ намуд. Миллериён тадриҷан ба паёми фариштаи дуҷум ва ба он ки худӣ онҳо бокирагони масали даҳ бокира буданд, бедор шуданд. Онҳо дар ҷамъомади хаймавии Эксетер дар моҳи августи соли 1844 қомилан бедор гардиданд. Яксаду чилу чор ҳазор нафар дар моҳи июли соли 2023 бедор шуданд, вақте ки паёми Нидои Нисфи Шаб ба таври тадриҷӣ кушода шуд.

Вақти таваккуф барои миллерчиён дар Эксетер ба анҷом расид, ҳамон тавре ки он барои ҳонаводаи Лаъзор ба поён расид, вақте ки Исо Лаъзорро эҳё кард, то ин амал тоҷгузори

хизмати Масех гардад, вақте ки Лаъзор «мӯҳр»-и хизмати Ё шуд. Эҳёи Лаъзор анҷоми вақти таваккуф ва мӯҳргузори қавми Худоро нишон медиҳад. Вуруди Зафармандонае, ки баъд аз он омад, муждарасонии паёми Нидои Нисфи Шабро дар таърихи миллерчиён тимсол намуд. Мавзӯи ояти ёздаҳуми боби ёздаҳуми Дониёл болоравӣ ва сукути подшоҳи ҷануб аст ва он ба ҷанги Паниум дар оятҳои сздаҳ то понздаҳ мерасонад. Он оятҳо санги маҳак мебошанд, ки дар он ҷо мӯҳр бар пешониҳои мардону заноне гузошта мешавад, ки бояд дар ояти шонздаҳум ҳамчун парчам боло бардошта шаванд.

Ояти понздаҳум дар Ҷанги Паниум иҷро гардид, ки бо сафари Масех ба Қайсарияи Филиппӣ мувофиқат мекунад. Дар он ҷо, дар Қайсарияи Филиппӣ, Масех номи Шимёнро Барюнохро ба Петрус табдил дод, ва ин нишонаи муҳргузори саду ҷиҳилу ҷор ҳазор буд. Аз ҳамон вақт нурии салиби ба зудӣ оянда бар шогирдон кушода шуд. Вақте ки Масех номи Шимёнро ба Петрус иваз кард, андаке пеш аз салиб, ин бо санҷиши лакмусии Экзетер ва Лаъзор, ки ба Вуруди Зафармандона ба Ерусалим мебард, мувофиқат дошт. Ҷаласаи урдугоҳии Экзетер аз 12-ум то 17-уми август истиқрори ниҳой дар ҳақиқатро пеш аз ҷунбише муаррифӣ мекунад, ки ҳамон заминларзаи қонуни якшанбе дар бобҳои ёздаҳуми Дониёл ва Ваҳй аст.

«Қор дар Батл-Қрик тибқи ҳамон тартиб аст. Роҳбарони озоишгоҳ бо беимонон омеҳта шудаанд ва онҳоро, кам ё зиёд, ба машваратҳои худ роҳ додаанд; аммо ин монанди он аст, ки бо ҷашмони баста ба қор пардозанд. Онҳо фаросат надоранд, то бубинанд, ки ҳар вақт ҷӣ ҷизе бар сари мо фуруд омаданист. Рӯҳи ноумедӣ, ҷанг ва хунрезӣ вучуд дорад, ва он рӯҳ то ба ҳуди охири замон афзоиш хоҳад ёфт. Ҳамин ки ҳалқи Худо бар пешониҳои худ муҳр карда шаванд,—ин на он гуна муҳр ё нишонаест, ки дида шавад, балки устувор гардидане дар ҳақиқат, ҳам аз ҷиҳати ақлонӣ ва ҳам рӯҳонӣ, ба тавре ки дигар онҳоро наметавон ҷунбонд,—ҳамин ки ҳалқи Худо муҳр карда шуда, барои тақон омода гарданд, он хоҳад омад. Дар ҳақиқат, он аллакай оғоз ёфтааст. Доварии Худо ҳоло бар замин ҳастанд, то ба мо ҳушдор диҳанд, то бидонем, ки ҷӣ дар пеш аст». Manuscript Releases, ҷилди 10, 252.

Мӯҳр зада шудани яксаду ҷилу ҷаҳор ҳазор бо анҷумани ҳаймавии Экзетер, бо он ки Масех номи Шимёнро ба Петрус иваз кард, ва бо эҳёи Лаъзор намоёндагӣ карда шуд. Он эҳё намунаи эҳёи ду шохид дар боби ёздаҳуми Ваҳй мебошад. Оятҳои даҳ то шонздаҳ таърихи пинҳони ояти ҷилро намоёндагӣ мекунанд. Кушода шудани таърихи пинҳони ояти ҷил дар дохили иҷрои таърихи ояти ёздаҳ ва ҷанги Украина оғоз ёфт. Аз моҳи июли соли 2023 ин таърихи пинҳон дар ҷараёни кушода шудан аз ҷониби Шери қабилаи Яҳудо қарор дорад.

Вақте ки номзадҳо барои дохил шудан ба шумори яксаду ҷилу ҷор ҳазор дар ояти ёздаҳуми боби ёздаҳи Ваҳй эҳё шуданд, озмоиши аёнии нубувватӣ, ки бояд пеш аз баста шудани давраи имтиёз дар қонуни якшанбе гузаронида шавад ва ҳоҳар Уайт онро ҳамчун озмоиши сурати ҳайвон муайян мекунад, оғоз ёфт.

«Худованд ба ман ба таври равшан нишон додааст, ки сурати ҳайвон пеш аз баста шудани замони имтиҳон ташкил хоҳад ёфт; зеро он барои қавми Худо озмоиши бузург хоҳад буд, ки тавассути он сарнавишти абадии онҳо муайян карда хоҳад шуд. Мавқеи

шумо чунон маҷмуаи ихтилофу носозгориҳост, ки чуз андаке фирефта хоҳанд шуд.

«Дар Ваҳй 13 ин мавзӯ ба таври равшан пешниҳод шудааст; [Ваҳй 13:11–17, иқтибос оварда шудааст].»

«Ин озмоишест, ки қавми Худо бояд пеш аз он ки мӯҳр карда шаванд, аз сар гузаронанд. Ҳамаи онҳое ки вафодории худро ба Худо бо риоя кардани қонуни Ё ва бо рад кардани пазируфтани як шанбеи қалбакӣ исбот карданд, зери парчами Худованд Худо Яхува қарор хоҳанд гирифт ва мӯҳри Худои зиндари хоҳанд гирифт. Онҳое ки ҳақиқатеро, ки аз осмонист, тарк намуда, шанбеи якшанберо қабул мекунанд, нишони ҳайвонро хоҳанд гирифт». Manuscript Releases, volume 15, 15.

Хатти берунии нубувват дар таърихи ояти ёздаҳи Дониёл ёздаҳ кушода мешавад, ва хатти дохилӣ дар Ваҳй боби ёздаҳ, ояти ёздаҳ кушода мегардад. Хатти берунӣ муайян месозад, ки чӣ гуна сурати ҳайвон, ки иттиҳоди калисо ва давлатро бо ҳокимияти калисо бар ин муносибат намояндагӣ мекунад, дар давраи доварии зиндагон шакл мегирад. Хатти дохилӣ муайян месозад, ки чӣ гуна сурати Масеҳ, ки иттиҳоди илоҳият бо инсониятро намояндагӣ мекунад, дар ҷараёни доварии зиндагон шакл мегирад.

Ҳаракати ислоҳоти фариштаи сеюм ва яксаду чилу чаҳор ҳазор дар замони охир, дар соли 1989, оғоз ёфт, чунонки дар ояти даҳуми Дониёл ёздаҳ тасвир шудааст. Он гоҳ иҷрои комили боби дувоздаҳуми Дониёл оғоз гардид.

Ва ӯ гуфт: «Ба роҳи худ бирав, эй Дониёл; зеро ин суҳанон то замони анҷом баста ва мӯҳр шудаанд. Бисёре пок хоҳанд шуд, сафед гардонида хоҳанд шуд ва озмуда хоҳанд шуд; аммо шарирон ба шарорат рафтор хоҳанд кард; ва ҳеҷ яке аз шарирон нахоҳад фаҳмид; аммо хирадмандон хоҳанд фаҳмид». Дониёл 12:9, 10.

Ояти даҳуми боби ёздаҳум оғози «раванди поксозӣ»-ро ифода мекунад, ки онро фариштаи аввал ҳамчун тарсидан аз Худо нишон медиҳад. Оятҳои ёздаҳум ва дувоздаҳум марҳилаеро ифода мекунанд, ки дар он яксаду чилу чор ҳазор сафед гардонида мешаванд. Китоби Закарё он таҷрибаро муайян мекунад.

Ва ӯ Еҳушаъи саркоҳинро ба ман нишон дод, ки дар пеши фариштаи Худованд истода буд, ва шайтонро, ки ба дасти ростии ӯ истода буд, то ба ӯ муқобилат намояд. Ва Худованд ба шайтон гуфт: «Худованд туро мазаммат кунад, эй шайтон; ҳатто Худованд, ки Ерусалимро баргузидааст, туро мазаммат кунад: магар ин оташпорае нест, ки аз оташ кашида гирифта шудааст?» Ва Еҳушаъ либосҳои ифлос дар бар дошт ва дар пеши фаришта истода буд. Ва ӯ ҷавоб дода, ба онҳое ки дар пеши ӯ истода буданд, суҳан ронда, гуфт: «Либосҳои ифлосро аз ӯ бигиред». Ва ба ӯ гуфт: «Инак, гуноҳи туро аз ту дур кардам, ва туро ба либосҳои тоза хоҳам пӯшонид». Ва ман гуфтам: «Бигзор тоҷи поке бар сараш бигузоранд». Пас тоҷи поке бар сараш гузоштанд ва ӯро ба либосҳои пӯшониданд. Ва фариштаи Худованд дар паҳлӯи меистод. Закарё 3:1–5.

Ин порча дар кори ниҳони Масеҳ ҳамчун Саркоҳин ба иҷро мерасад ва мӯҳр зада шудани саду ҷиҳилу чор ҳазорро ифода мекунад.

«Рӯъёи Закариё дар бораи Ехушаъ ва Фаришта бо қувваи хос ба таҷрибаи қавми Худо дар сахнаҳои хотимавии рӯзи бузурги кафорат татбиқ мешавад. Калисои бақия дар он вақт ба озмоиш ва тангии бузург оварда хоҳад шуд. Онҳое ки аҳкоми Худо ва имони Исоро нигоҳ медоранд, ҳашми аждаҳо ва лашкарҳои ӯро эҳсос хоҳанд кард. Шайтон ҷаҳонро ҳамчун тобеони худ мешуморад; ӯ ҳатто бар бисёре аз онҳое ки худро масеҳӣ меноманд, ҳукмронӣ ба даст овардааст. Аммо дар ин ҷо гурӯҳи хурде ҳастанд, ки ба ҳокимияти мутлақӣ ӯ муқовимат мекунанд. Агар ӯ метавонист онҳоро аз рӯи замин маҳв созад, зафари ӯ комил мешуд. Чунон ки ӯ халқҳои бутпарастро таъсир дод, то Исроилро нобуд созанд, ҳамон тавр дар ояндаи наздик ӯ қувваҳои шарири заминро бармеангезад, то қавми Худоро нобуд кунанд. Аз мардум талаб карда хоҳад шуд, ки бар ҳилофи шариати илоҳӣ ба фармонҳои инсонӣ итоат намоянд». «Пайғамбарон ва Подшоҳон», 587.

«Манзараҳои хотимавии рӯзи бузурги кафорат» мӯҳрғузори нахустини як саду чихилу чор ҳазор мебошад, ки баъд аз он мӯҳрғузори дигар фарзандони Худо, ки айнӣ ҳол дар Бобил ҳастанд, фаро мерасад.

«Ҳангоме ки қавми Худо дар ҳузури Ӯ ҷонҳои худро фурӯтан месозанд ва барои покии дил илтиҷо менамоянд, амр дода мешавад: “Либосҳои палидро аз ӯ бигиред”, ва суханони дилгармкунанда гуфта мешаванд: “Инак, гуноҳи туро аз ту дур кардам, ва туро ба либоси иваз хоҳам пӯшонид”. Закарё 3:4. Ҷомаи беолоиши адолати Масеҳ бар фарзандони озмудашуда, васвасашуда ва вафодори Худо пӯшонида мешавад. Бақияи хору зор ба либоси ҷалол пӯшонида мешаванд, то дигар ҳаргиз ба фасодҳои ҷаҳон олула нагарданд. Номҳои онҳо дар китоби ҳаёти Барра боқӣ мемонанд, ва дар шумори вафодорони ҳамаи асрҳо сабт мегарданд. Онҳо ба ҳилаҳои фиребанда муқовимат кардаанд; онҳоро ғурриши аждаҳо аз садоқаташон барнагардондааст. Акнун онҳо барои абад аз дасисаҳои васвасакунанда эминанд. Гуноҳҳои онҳо ба сароғозкунандаи гуноҳ воғузур мешаванд. Бар сарҳои онҳо “аммомае зебо” ниҳода мешавад.»

«Ҳангоме ки Шайтон айбномаҳои худро пеш меовард, фариштагони муқаддас, ки ноаён буданд, ин сӯву он сӯ мегузастанд ва бар содиқон мӯҳри Худои зиндaro менишонданд. Инҳо ҳамонҳоянд, ки бо Барра бар кӯҳи Сион меистанд ва номи Падар бар пешониҳояшон навишта шудааст. Онҳо дар пеши тахт суруди навро месароянд, он сурудеро, ки ҳеҷ кас онро омӯхта наметавонад, ҷуз он саду чилу чор ҳазор нафаре ки аз замин наҷот дода шудаанд. “Инҳо онҳоянд, ки ба ҳар ҷо Барра биравад, аз паи Ӯ мераванд. Инҳо аз миёни одамон харида шудаанд, то навбари Худо ва Барра бошанд. Ва дар даҳони онҳо ҳеҷ макре ёфт нашуд, зеро онҳо дар пеши тахти Худо беайбанд”. Ваҳй 14:4, 5.»

«Акнун иҷрошавии комили суханони Фаришта фаро расид: “Пас, эй Ехушаъ, саркоҳин, бишнава, ту ва ҳамнишинонат, ки пеши ту менишинанд; зеро онҳо мардони аҷоибанд; зеро инак, Ман Бандаи Худ — Шохаро ба миён меоварам”. Закарё 3:8. Масеҳ ҳамчун Наҷотдиҳанда ва Раҳокунандаи қавми Худ ошкор мегардад. Акнун ба ростӣ бақия “мардони аҷоиб” мебошанд, зеро ашқҳо ва хори мусофирати онҳо ҷойи худро ба шодӣ ва иззат дар ҳузури Худо ва Барра медиханд. “Дар он рӯз Шоҳаи Худованд зебо ва

чалолманд хоҳад буд, ва самари замин барои начотёфтагони Исроил олӣ ва дилпазир хоҳад буд. Ва чунин хоҳад шуд, ки ҳар кӣ дар Сион боқӣ монда бошад, ва ҳар кӣ дар Уршалим боқӣ бимонад, муқаддас хонда хоҳад шуд, яъне ҳар яке ки дар миёни зиндагон дар Уршалим навишта шудааст». Ишаё 4:2, 3». «Паёмбарон ва Подшоҳон», 591, 592.

Мӯхргузори қадами дуҷоми «пок гардонида, сафед карда ва озмуда»-и Дониёл мебошад. Оятҳои ёздаҳ ва дувоздаҳ болоравӣ ва сукути ниҳони Русияро, ки подшоҳи нубуввати чануб аст ва пеш аз Ҷанги Панийум дар оятҳои сездҳ то понздаҳ воқеъ мегардад, муайян мекунанд. Ҳангоме ки садӯ чихилу чор ҳазор дар манзараҳои хотимавии рӯзи бузурги кафорат аз ҷониби Масеҳ либосҳои палиди худро дур карда мегиранд, ба онҳо «саллаи зебо» дода мешавад, ки он ба боло бурда шудани Дониёл ба мартабаи ҳокими сеюм аст, ҳамроҳ бо ҷомаи арғувонӣ ва занҷири тиллоӣ. Ин ҳамчунин атои Юсуф — занҷири тиллоӣ, боло бурда шудани ӯ ба мартабаи ҳокими дуҷом ва бахшидани ангуштарии подшоҳ — мебошад. «Ангуштарӣ» мӯҳри подшоҳиро ифода мекунад, ки ҳоким барои муҳр кардани қонунҳои худ бо мӯҳри подшоҳӣ аз он истифода мебурд.

Дориюш муҳри худро истифода бурд, то он чоҳеро, ки Дониёлро дар миёни шерон андохта буданд, муҳр занад.

Он гоҳ подшоҳ фармон дод, ва Дониёлро оварда, ба ғори шерон андохтанд. Ва подшоҳ сухан ронда, ба Дониёл гуфт: Худои ту, ки Ёро ҳамеша ибодат мекунӣ, туро халос хоҳад кард. Ва санге оварда, бар даҳони ғор ниҳоданд; ва подшоҳ онро бо ангуштарини худ ва бо ангуштарини ашрофонаш мӯҳр кард, то ки қарор дар бораи Дониёл тағйир дода нашавад. Дониёл 6:16, 17.

Калимаи ибронӣ, ки ҳамчун «ангуштарини муҳр» тарҷума шудааст, дар Стронгс H5824 мебошад ва он аз калимаи решагӣ, ки ба H5823 мувофиқат мекунад, баромадааст; маънояш ангуштарини муҳр аст (ҳамчун чизи нақшшуда). Ехушаъ назди фаришта, Дониёл дар ғори шерон, Юсуф назди Фиръавн муҳр задани садӯ чилу чор ҳазорро намояндагӣ мекунанд, ки ин озмоиши дуҷом дар Дониёл дувоздаҳ аст, ки дар он касоне ки пок карда шудаанд, баъдан «сафед гардонида мешаванд», пеш аз он ки «озмуда» шаванд. Ин хатҳо ҳамчунин тавассути «Зарубобил», «писари Шеалтиил» намояндагӣ шудаанд.

Дар он рӯз, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо, туро, эй Зеруббобил, бандаи Ман, писари Шеалтиил, хоҳам гирифт, мегӯяд Парвардигор, ва туро мисли ангуштарини мӯҳр хоҳам сохт; зеро ки туро баргузидаам, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо. Ҳачҷой 2:23.

Зарубобил маънояш зодаи Бобил аст, ва падараш Шалтиил буд, ки маънояш «аз Худо талабшуда» мебошад. Зарубобил паёми фариштаи дуҷомро ифода мекунад, ки дар рӯзҳои охир зодагони Бобилро ба рамаи Худо даъват менамояд. Унсури «дуо» бо яксаду чилу чаҳор ҳазор алоқаманд аст, ки зодагони ниҳони Бобилро аз он берун меҳонанд, зеро он эҳё ҷаҳат бо дуо ба амал меояд.

«Эҳёи худотарсии ҳақиқӣ дар миёни мо аз ҳамаи ниёзҳои мо бузургтарин ва таъҷилитарин аст. Ҷустуҷӯи он бояд нахустин қори мо бошад. Барои ба даст овардани баракати Худованд бояд кӯшиши ҷиддӣ ба ҳарч дода шавад, на аз он сабаб ки Худо

намехоҳад баракати Худро бар мо ато намояд, балки аз он сабаб ки мо барои қабул кардани он омода нестем. Падари осмонии мо бештар омода аст Рӯҳи Муқаддаси Худро ба онҳое, ки аз Ӯ талаб мекунанд, ато намояд, аз он ки падару модарони заминӣ ба фарзандони худ ҳадияҳои нек медиҳанд. Аммо вазифаи мост, ки бо иқрор, фурӯтанӣ, тавба ва дуои чиддӣ он шартҳоеро ба ҷо оварем, ки Худо бар асоси онҳо ваъда додааст баракати Худро ба мо ато намояд. Эҳёро танҳо дар ҷавоби дуо метавон интизор буд. То вақте ки мардум то ин андоза аз Рӯҳи Муқаддаси Худо бенасибанд, онҳо мавъизаи Каломро кадр карда наметавонанд; аммо вақте ки қудрати Рӯҳ ба дилҳои онҳо таъсир мерасонад, он гоҳ суҳанронӣҳое, ки ироа мешаванд, бетаъсир нахоҳанд буд. Онҳое ки дар маҷлисҳои мо иштирок мекунанд, таҳти роҳнамоии таълимоти Каломи Худо, бо зоҳиршавии Рӯҳи Ӯ ва дар татбиқи хиради солим, таҷрибаи гаронбаҳое ба даст хоҳанд овард ва, ба хона баргашта, омода хоҳанд буд, ки таъсири солиму судманд расонанд.»

«Парчамбардорони куҳан медонистанд, ки дар дуо бо Худо чӣ гуна мубориза бурдан ва аз рехта шудани Рӯҳи Ӯ баҳраманд шудан чист. Аммо инҳо аз сахнаи амал канор мераванд; ва кӣ бармехезад, то ҷойҳои онҳоро пур кунад? Ҳоли насли навбархоста чӣ гуна аст? Оё онҳо ба Худо табдил ёфтаанд? Оё мо нисбат ба коре, ки дар муқаддасгоҳи осмонӣ чараён дорад, бедорем, ё мунтазири онем, ки пеш аз он ки мо бедор шавем, қувваи маҷбуркунандаи муайяне бар калисо фуруд ояд? Оё умед дорем, ки тамоми калисо эҳё хоҳад шуд? Он вақт ҳаргиз фаро нахоҳад расид.»

«Дар калисо шахсоне ҳастанд, ки тағйир наёфтаанд ва дар дуои чиддӣ ва ғолибона ҳамроҳ нахоҳанд шуд. Мо бояд ҳар яки мо алоҳида ба ин кор дароём. Мо бояд бештар дуо гӯем ва камтар суҳан ронем. Беқонунӣ афзун мешавад, ва мардум бояд таълим дода шаванд, ки аз як сурати зоҳирии худотарсӣ бе рӯҳ ва қудрати он қонё набошанд. Агар мо ба тафтиши дилҳои худ, дур кардани гуноҳҳои худ ва ислоҳ намудани майлҳои бади худ чиддан машғул бошем, қонҳои мо ба сӯи ботил баланд нахоҳанд шуд; мо ба худ эътимод нахоҳем кард, балки ҳамеша эҳсос хоҳем намуд, ки кифояти мо аз Худост».

Selected Messages, book 1, 121, 122.

Нишонаи роҳи дуо дар китоби Дониёл баён шудааст: дуое барои фаҳмидани паёми зоҳирӣ дар боби ду, ва ҳамчунин дуое барои ба иҷро расонидани паёми ботинӣ, ки дар боби нух ифода ёфтааст. Заруббобил ва падараш Шеалтиил мӯҳргузори яксаду чилу чаҳор ҳазорро дар имтиҳони дуом намояндагӣ мекунанд, ки он имтиҳони аёнии ҳайкали ваҳшӣ мебошад; он ҳамчунин ҳамон имтиҳони ботиниест, ки дар Ваҳй боби ёздаҳ, ояти ёздаҳ ифода шудааст, ва низ ҳамон имтиҳони зоҳирист, ки дар Дониёл боби ёздаҳ, ояти ёздаҳ намояндагӣ шудааст.

Мо баррасии ояти ёздаҳумро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.